

DE DOCHTER VAN DE PRESIDENT

BILL CLINTON &
JAMES PATTERSON

DE
DOCHTER
VAN DE
PRESIDENT

Vertaald door Louise Koopman
en Waldemar Noë

Nieuw Amsterdam

Personen en situaties in deze roman zijn fictief. Eventuele overeenkomsten met werkelijk bestaande personen en situaties berusten op toeval.

Oorspronkelijke titel *The President's Daughter*. Alfred A. Knopf en Little, Brown and Company, New York

Deze uitgave is tot stand gekomen met medewerking van The Knopf Doubleday Group, een divisie van Penguin Random House LLC en Little, Brown and Company, een divisie van Hachette Book Group, Inc.

© 2021 James Patterson en William Jefferson Clinton

© 2021 Nederlandse vertaling Louise Koopman en Waldemar Noë /
Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Mario J. Pulice

Omslagbewerking bij Barbara

Foto Bill Clinton © James Russell

Foto James Patterson © David Burnett

NUR 332

ISBN 978 90 468 2854 0

www.nieuwamsterdam.nl

Robert Barnett, onze advocaat en vriend, overtuigde ons om samen *President vermist* te schrijven. En dat verliep uitstekend. Daarna – we hadden natuurlijk beter moeten weten – haalde hij ons over om aan *De dochter van de president* te beginnen. We zijn zeer blij dat we wederom naar Bob hebben geluisterd.
Goed gedaan, raadsman.

Zelfs vanuit de beschutting van zijn huis heeft Brendan DuBois ons geholpen bij de research en de ontelbare opzetjes en versies die we hadden geschreven. Brendan was onze rots in de branding – en af en toe de boeman die we nodig hadden.

DEEL EEN

02.00 uur lokale tijd

De Golf van Sidra, voor de kust van Libië

US Navy-korporaal Nick Zeppos van SEAL Team Six kijkt op zijn horloge. Hij bevindt zich aan boord van een Special Operations-helikopter van de Night Stalkers, een MH-60M Black Hawk die de codenaam Spear One draagt. Hij en zijn team zijn vijf minuten geleden van het amfibisch aanvalsschip de *USS Wasp* vertrokken, op weg naar hun belangrijke doelwit in de zwarte nacht. Als hij en zijn team – samen met het team dat in de tweede Black Hawk zit, codenaam Spear Two – geluk hebben, zullen ze Asim Al-Ashid vinden en hem doden voordat de zon is opgekomen.

Zeppos werpt een korte blik op zijn teamleden, die dicht opeengepakt in twee rijen tegenover elkaar zitten. Er wordt nauwelijks iets gezegd in de luid trillende helikopter, sommigen nemen af en toe een slok uit een plastic waterfles, anderen zitten met de handen in elkaar voorover geleund. Voorin licht het bedieningspaneel groen en blauw op. De piloot van de Night Stalkers – met naast zich een copiloot van het roemruchte 160th Special Operations Aviation Regiment Airborne – vliegt laag, zo'n tien meter boven de ruwe zee. Zeppos weet dat ieder teamlid aan de komende missie denkt, zijn training nog eens de revue laat passeren en zich op het doel concentreert: de eliminatie van Asim Al-Ashid.

Het is een langlopend project van de Amerikaanse inlichtingendiensten en het leger geweest. Na een voorbereiding van vier jaar hoopt Zeppos dat het vannacht raak is.

SEAL-teams en Special Forces hebben al eerder terroristische leiders opgespoord, zoals Osama bin Laden en Abu Bakr al-Baghdadi en hun vele adjudanten en bondgenoten, leiders die op de achtergrond bleven en die behalve het maken van korrelige video's en gloedvolle beloften vol dood en wraak zelf hun handen niet vuilmaakten.

'We hebben droge voeten!' meldt de piloot, waarmee hij aangeeft dat ze het vasteland van Libië hebben bereikt, een verdeelde en ru-

ziënde natie en de perfecte plek om terroristen als Al-Ashid voort te brengen of te verbergen.

Maar Al-Ashid is niet zoals andere leiders van terroristische organisaties.

In de afgelopen jaren waren er video's van terreuraanslagen verschenen waarin Al-Ashid het middelpunt van de bloedige chaos vormde, en waarbij hij gebruikmaakte van een goedgeorganiseerd en onzichtbaar netwerk van volgelingen die plotseling opdoken om hem te assisteren en vervolgens weer verdwenen.

Asim die in een winkelcentrum in België een ontstekingsmechanisme ophoudt en rustig de knop indrukt. De holle knal echoot in de overdekte ruimte; de camera schudt heen en weer, maar weet de beelden van opwaaiende rookwolken en rennende bezoekers – schreeuwend, met bebloed gezicht en geknakte ledematen – nog te vangen.

Asim die met een cameraman in zijn kielzog door een straat in Parijs loopt terwijl hij vanonder zijn lange regenjas een machinegeweer tevoorschijn haalt. Hij neemt de stroom voetgangers onder vuur, waarbij hij vooral op vrouwen en kinderen richt, tot een wit busje hem oppikt en hem in veiligheid brengt.

Asim die in de Soedanese woestijn achter twee snikkende VN-medewerkers staat. De polsen en enkels van de vrouwen zijn vastgebonden. Hij loopt van de een naar de ander en onthoofd ze met een groot zwaard terwijl het bloed op zijn kleren spettert.

Korporaal Zeppos strekt zijn benen uit en trekt ze weer in. Hij heeft twee keer eerder aan een operatie deelgenomen – één keer in Jemen en één keer in Irak – waar volgens hun informatie een goede kans bestond dat Asim zich er zou bevinden, maar goed was niet goed genoeg. Beide invallen hadden niets opgeleverd, de gewonde SEAL's, beschoten helikopters en algehele frustratie niet meegerekend.

Maar Zeppos hoopt dat het de derde keer raak zal zijn.

Er zijn nog andere video's, die te gruwelijk zijn om openbaar te worden gemaakt. Een aan een rots vastgeketende leraar in Afghanistan die met benzine wordt overgoten en in brand wordt gestoken. Een vooraanstaande dorpeling in Nigeria die door mannen van Boko Haram wordt vastgehouden terwijl Asim een rij familieleden de keel doorsnijdt.

En Boyd Tanner...

Zeppos kijkt door het dichtstbijzijnde raampje naar buiten – hij probeert niet aan Boyd Tanner te denken, wiens doodsoorzaak een goed bewaard geheim is binnen de Special Forces-gemeenschap – en ziet aan de horizon de oplichtende gloed van Tripoli, de hoofd- en havenstad die in rap tempo wordt heropgebouwd. De Chinezen investeren met hun Nieuwe Zijderoute hier en in andere ontwikkelingslanden over de hele wereld in talloze bouwprojecten.

De officiële verklaring van de Chinese regering luidt dat het voor hen als groeiende wereldmacht een manier is om hun welvaart en kennis te delen. Maar in eigen kring hebben Zeppos en anderen vertrouwelijke briefings gekregen waarin het werkelijke doel van de Chinezen wordt omschreven: het veiligstellen van hulpbronnen, bondgenoten en de bouw van mogelijke Chinese legerbases zodat China nooit meer geïsoleerd en vernederd kan worden zoals dat in hun lange verleden vaak gebeurd is.

De gloed aan de horizon ebt weg. Spear One en Spear Two vliegen nu over de glooiende Libische woestijn, waar meer dan zeventig jaar geleden de Duitsers en Engelsen zo'n bittere strijd hebben geleverd, en waar hun verroeste tanks en jeeps nog steeds tussen de onverbiddelijke zandheuveldjes staan.

Daarvóór zaten de Italianen hier, denkt Zeppos. En dan nu de Chinezen.

Het zal wel.

Hij checkt zijn uitrusting nog eens.

De piloot klinkt weer over de intercom.

'Korporaal, we hebben hier iemand voor,' zegt hij.

Zeppos zet zijn microfoon aan. 'Wie? Het Centraal Commando?'

'Nee, Nick. Je moet het in een andere hoek zoeken.'

'Verbind maar door.' Na enig statisch geruis en gekraak klinkt er een bekende stem, een die hij menigmaal op radio en tv heeft gehoord.

'Korporaal Zeppos? Matt Keating hier. Sorry dat ik u stoort, ik weet dat u het druk hebt dus ik zal geen kostbare seconden verspillen. Maar u moet weten dat ik op dit moment niets liever zou willen dan naast u in de helikopter zitten.'

'O, dank u, sir!' zegt hij met enige stemverheffing zodat de president hem kan horen.

'Ik heb er alle vertrouwen in dat u en uw team deze klus zullen

klaren. Ik geloof erin en jullie hebben mijn steun. Breng die schoft terug in een lijkzak, doe het voor het land, de SEAL's en doe het vooral voor Boyd Tanner. Over en uit.'

'Yes, sir.' Aan de ene kant is Zeppos vereerd dat de president hem op dit moment belt, zijn oprechte woorden raken hem. Maar – hij wil het eigenlijk niet toegeven – hij is ook pissig dat de man hem uitgerkend op dit moment belt, midden in een operatie!

Shit, denkt hij. *Politiek is niets dan ellende*. Maar hij moet de president toch wat credits geven. Keating is een van hen geweest. En hij wist van Boyd Tanner.

Van SEAL Team Two.

Slechts enkelen wisten hoe hij gestorven was en dat was niet, zoals zijn treurende vrouw en kinderen was verteld, tijdens een trainings-incident.

Na een heftig vuurgevecht werd de zwaargewonde Boyd Tanner vorig jaar in Afghanistan door Asim Al-Ashid en zijn mannen gevangengenomen. Ze filmde hoe ze hem zijn uitrusting afnamen, uitkleedden en hem naar een binnenplaats brachten.

Waarop Asim Al-Ashid met een hamer en spijkers was verschenen om de marinier aan een knoestige boom te kruisigen. De videocamera legde vast hoe Tanner er een gruwelijk uur hing voordat zijn overmeestersaars er genoeg van hadden en hem de keel doorsneden.

Aan het begin van de rij klinkt gelach op in de Black Hawk. Zeppos buigt zich naar voren en ziet hoe een van zijn mannen – Kowalski – iets ophoudt wat een houten speer met een punt van metaal lijkt te zijn.

'Waar heb je dat in godsnaam voor nodig?' roept Zeppos.

Kowalski lacht en zwaait met het ding. 'Die is voor Asim Al-Ashid,' roept hij terug. 'Als we zijn stoffelijke resten hebben geïdentificeerd, hakken we zijn hoofd eraf en zetten het op deze spies om het naar het Oval Office te brengen. Denk je niet dat de president dat geweldig zal vinden?'

Er klinkt nog meer gelach. Zeppos grinnikt en gaat weer achteroverzitten op zijn oncomfortabele klapstoel.

Ja.

Het is een goede nacht voor hem en zijn medestrijders om de dood van zo veel onschuldigen te wreken, om eindelijk tegenover Asim Al-Ashid te staan, om hem een paar seconden te geven zodat hij weet

wie hij voor zich heeft en om hem dan op twee kogels in de borst en één in zijn voorhoofd te trakteren.

De verduisterde Black Hawk en zijn dubbelganger scheren door de nacht.

2

02.15 uur lokale tijd

Ambassade van de Volksrepubliek China, Tripoli

Het is al behoorlijk laat – of vroeg – in de receptieruimte op de begane grond van de Chinese ambassade, op de hoek van Menstir Street en Gargaresh Road. Jiang Lijun, die op de gastenlijst vermeld staat als de vicepresident van de China State Construction Engineering Corporation, onderdrukt een geeuw.

Het was de bedoeling dat de receptie meer dan een uur geleden ten einde zou zijn, maar de bijzondere gasten uit dit verdeelde land willen maar niet vertrekken. De politieke leiders, stamhoofden en militaire kopstukken – pronkend in hun uniformen met insignes en medailles, als jongens op een verkleedpartijtje – zijn nog steeds aan het roken en drinken, en kletsen met hun geduldige gastheren in verschillende hoeken van de ruimte.

Jiang ziet dat de lokale vertegenwoordigers van de Great Wall Drilling Company, CNPC Services & Engineering, China National Petroleum Corporation en anderen zich manmoedig inzetten voor *zhōng guó* – oftewel de Volksrepubliek. Ze blijven vriendelijk, lachen om de stomme grapjes en entertainen hun onbeholpen gasten.

Wat een barbaren! Zelfs nadat de lichten waren gedimd en de nagenoeg lege schalen, de flessen drank en het bier – Carlsberg, Heineken, Tsingtao – waren afgeruimd, begrepen deze boeren niet dat het tijd was om naar hun van vlooien vergeven krotten terug te keren. Nee, ze bleven en roddelden gewoon door. Sommigen haalden zelfs een heupflesje sterkedrank uit hun zak tevoorschijn, en dat in een islamitisch land. Toen hij in Californië als uitwisselingsstudent aan de UCLA studeerde, en daarna aan de Columbia-universiteit in New York, had de jonge Jiang nooit kunnen bevroeden dat hij ooit nog in het gezelschap van zo'n kinderachtige, woeste en onwetende groep

lomperiken zou verkeren. De Amerikanen waren eerbiedwaardige confucianen in vergelijking met deze Libiërs.

Hij neemt een sigaret uit zijn pakje Zhonghua en steekt hem op. Hij staat achteraf naast twee grote potplanten, een positie vanwaaruit hij kan zien wie met wie praat, welke leden van de ambassadestaf er dronken of ongeduldig uitzien en hij kan bovendien de Libische gasten bestuderen. Er is sinds vorig jaar een breekbare regering gevormd die voor een wapenstilstand en algehele verzoening heeft gezorgd, maar Jiang wil toch zien welke stamhoofden uit de buurt van andere landgenoten blijven, of er niet alvast een breuk of burgeroorlog in de maak is.

Dat is nuttige informatie om op voorhand te hebben.

Een tengere, bebrilde ambassademedewerker in een slechtzittend zwart pak loopt vanuit de eetzaal de receptieruimte in. Hij kijkt driftig om zich heen terwijl hij zich over de gepolitoerde vloer haast. Ling – ja, zo heet die jongen. Jiang neemt een laatste trek van zijn sigaret, drukt hem uit in een van de bloempotten en wacht af.

De jongen blijft voor hem stilstaan, maakt een lichte buiging en zegt: ‘Sorry, sir. Er wordt in de kelder naar u gevraagd. Kamer twaalf.’

Jiang knikt. Als hij door de ruimte loopt wordt hij aangeklampt door een zwaarlijvige, bebaarde man. Hij is stomdronken en draagt de traditionele outfit van een wijde witte blouse die over een zwarte harembroek heen valt.

‘Mister Jiang!’ roept hij in het Engels met een zwaar accent. De man legt zijn handen op zijn schouders terwijl Jiang blijft glimlachen. Hij probeert niet te kokhalzen als hij de alcoholwalm van deze onsmakelijke boerenkinkel inademt. ‘Sorry, vriend, maar je weet hoe het gaat,’ antwoordt hij – ook in het Engels, de gebruikelijke voertaal in bijna alle diplomatieke kringen ter wereld. ‘De plicht roept.’

De man – Jiang is zijn naam kwijt, hij weet wel dat het een van de honderdvijftig stamhoofden is die dit barre land kent – zwaait heen en weer, laat een boer en zegt: ‘De plicht... ja.’ Er wellen tranen in zijn ogen op. ‘Ik moet zeggen... ik moet... jullie plicht, jullie aanwezigheid hier heeft dit land zo veel gebracht. De Italianen, de Fransen, de Engelsen, de Qatari, die verdomde Egyptenaren... ze hebben allemaal geprobeerd om ons te overheersen, en te profiteren van onze bodemschatten. Wie had gedacht dat het gele ras de halve wereld zou over reizen om ons met wijsheid en kennis te overladen?’

Jiang heeft zin om de man een klap te verkopen, hem om te draaien om zijn nek te breken – *het gele ras, inderdaad!* – en om hem op de vloer achter te laten.

In plaats daarvan vergeet Jiang niet wie hij is en wat hij moet doen. Hij blijft glimlachen, drukt de mans smerige hand en zegt: ‘Als ik weer terug ben in Beijing zal ik ervoor zorgen dat uw dankbare woorden onze president ter ore komen.’

Dan loopt hij resoluut door. Hij zou het liefst naar de toiletten gaan om de vuiligheid en stank van die lomperik eraf te wassen, maar hij vervolgt zijn weg naar de kelder.

Plicht.

Hij passeert twee beveiligers met strakke gezichten, gedeeltelijk verborgen oortjes en wapens die door hun pakken heen zichtbaar zijn. Ling wacht op hem bij de opgehouden liftdeur, maar hij negeert de jongen en neemt in een rap tempo de trappen naar de kelder. De elektriciteit in dit zogenaamde land wil nog weleens uitvallen en ondanks de reservegenerators in het gebouw neemt Jiang liever niet het risico om tussen twee verdiepingen vast te komen zitten.

Hij opent de deur naar de kelder, passeert een volgende beveiligers, loopt door een schaars verlichte gang tot hij een dikke stalen deur bereikt met een scherpje ernaast waar hij zijn handpalm op legt. Er volgt een lichtflits en de deur zwaait open.

Jiang loopt naar binnen en de deur valt achter hem in het slot. Het is aangenaam koel en comfortabel in de ruimte, hij krijgt trek in een sigaret. Maar roken is verboden in het commandocentrum van China’s ministerie voor Staatsveiligheid, dat non-stop is bemand.

De dienstdoende officier, Liu Xiaobo, draagt een bril met een zwart montuur en vrijetijdskleding, een zwarte broek en een wit overhemd waarvan het bovenste knoopje los is. Hij typt op een toetsenbord dat voor een grote monitor staat. ‘Hoe gaat de receptie daarboven?’ vraagt hij. ‘Kamelendrollen op de vloer?’

‘Dat nog net niet,’ zegt Jiang. ‘Wat is er aan de hand?’

De kleine ruimte staat vol dossierkasten, monitors en tv-schermen met beelden van CNN, de BBC en de Chinese nieuwszender CCTV-13. Ook staan er verschillende plasmaschermen waarop Noord-Afrika, het Middellandse Zeegebied en de Golf van Sidra zijn te zien. Op dit

nachtelijke tijdstip werken er nog acht andere medewerkers van het ministerie van Staatsveiligheid.

‘De Amerikanen zijn iets van plan,’ zegt Liu.

‘Zoals gewoonlijk toch? Die puppy’s. Wat is het deze keer?’

‘Ze hebben een amfibisch aanvalsschip in de Golf van Sidra liggen, op zo’n twintig kilometer van de kust bij Tripoli,’ zegt Liu, die naar een referentiekaart op zijn grote monitor wijst. ‘Dertig minuten geleden zijn er twee UH-60-helikopters opgestegen, Black Hawks. Ze vliegen in deze richting,’ een vinger met nicotineaanslag wijst het aan, ‘en hebben het Libische luchtruim geschonden. Op het moment zijn ze... hier.’

Jiang kijkt naar het beeldscherm, naar de driehoekjes die steden en dorpen aangeven. Een landschap dat vlak en leeg is tot...

‘Ze zijn op weg naar het Nafoesagebergte,’ zegt hij.

‘Ja,’ antwoordt Liu. ‘Ze lijken op één lijn en op één niveau door te vliegen, dus geen afleidende manoeuvres. Gezien het brandstofverbruik van hun helikopters is er maar net genoeg brandstof om daarheen te vliegen en naar de *Wasp* terug te keren. Volgens mij betekent het dat ze iets zeer belangrijks gaan doen in die bergen, iets wat het risico waard is om zonder brandstof komen te zitten.’

Een wesp, denkt Jiang. Wat voor idioten noemen een oorlogsschip naar een insect?

Hij concentreert zich weer op het scherm.

Liu formuleert het voorzichtig: ‘Had jij niet... bepaalde belangen in het Nafoesagebergte?’

Jiang is ervaren in dit werk; zijn gezicht verraadt niets, zijn adem blijft regelmatig en hij houdt zijn lichaam stil. Je komt niet ver in deze kringen als je emoties toont. ‘Verder nog iets?’ vraagt hij.

‘Nee,’ zegt Liu. ‘Ik wilde alleen dat je het wist.’

Jiang legt even een hand op zijn schouder. ‘Dat wordt gewaardeerd, kameraad.’

Liu lijkt de aandacht van zijn meerdere prettig te vinden. ‘Is er nog iets anders wat ik voor je kan doen?’

Jiang knikt. ‘Ja. Je hebt hier een jongen in dienst die Ling heet, is het niet? Degene die me kwam ophalen?’

‘Ja?’ zegt Liu behoedzaam.

‘Zet hem op het volgende transport terug naar huis. Zorg ervoor dat hij op de grootste varkensboerderij in Liaoning tewerk wordt

gesteld. Toen hij me zonet kwam halen stormde hij zo'n beetje de receptieruimte binnen, waarna hij me praktisch toeschreeuwde. Iedereen met een brein groter dan een erwt kon eruit opmaken dat ik iemand van gewicht ben, en niet de standaardtechnocraat. Hij moet gestraft worden.'

'Komt in orde.'

'Goed,' zegt Jiang. 'Ik moet nu terug naar boven om te zien of de kamelen zijn gearriveerd, en of die boeren geen kamelendrollen naar elkaar gooien.'

Liu lacht en richt zich weer op zijn grote monitor. Jiang vertrekt, gebruikt de handscanner en loopt door de lege gang. Als hij nu links af zou slaan, bereikt hij de trappen naar boven.

Maar in plaats daarvan slaat hij rechts af en loopt haastig naar zijn kantoor aan het eind van een volgende gang, waar Jiang Lijun niet langer meer de vicepresident van de China State Construction Engineering Corporation is, maar een senior officier van het ministerie van Staatsveiligheid.

Wat zijn de Amerikanen in godsnaam van plan?

3

02.30 uur lokale tijd

Het Nafoesagebergte, Libië

De piloot van Spear One roept: 'Twee minuten! Twee minuten tot doelwit!'

Nick Zeppos houdt twee vingers op om het iedereen duidelijk te maken, en alle teamleden reageren met hetzelfde teken. Ze trekken hun vliegvesten uit en pakken hun helmen met nachtkijker, die ze snel uitklappen. Zeppos kijkt door de zijne, en het interieur van de gemodificeerde Black Hawk baadt in een spookachtig groen schemerlicht.

Twee minuten.

Honderdtwintig seconden.

Hij hoort de stem van de piloot door zijn oortje klinken: 'Doelwit in zicht, op twee uur.'

Er schiet hem nog een volgende gruwelijke moordpartij van Asim

Al-Ashid te binnen. Hij en zijn groep executeerden in het openbaar een Syrische familie die ze ervan verdachten hen verraden te hebben, er werd een video van gemaakt die de wereld over ging. Het gezin werd in een stalen kooi gedreven en met benzine overgoten. Asim had de lucifer aangestoken.

Het laatste heldere beeld op de video, voordat er niets dan rookwolken opbolden, was de verschrompelde vorm van de moeder die tussen de vlammen wanhopig haar stervende zoon met haar lichaam probeerde te bedekken.

‘Dertig seconden,’ zegt de piloot.

Een crewlid van de helikopter ontgrendelt de zijdeur en schuift hem open, er stroomt koude lucht naar binnen. Zeppos checkt zijn uitrusting voor de laatste keer, hij staat op en roept: ‘Blijf bij elkaar en doe het snel. We gaan ervoor.’

Zijn teamgenoten knikken en steken hun duim op, ze zien eruit als buitenaardse wezens met hun uitrusting, wapens en helmen met nachtkijkers. Zeppos leunt voorover bij de open schuifdeur en bestudeert de gebouwen die in zicht komen. Drie gebouwen links, en een groter gebouw rechts dat apart staat.

Dit is waar Asim Al-Ashid verblijft, de plek waar hij op dit moment is volgens de informatiestromen die samenkwamen en de reden om Zeppos en zijn team er vannacht heen te sturen.

De bouwsels zijn allemaal gelijkvloers, met muren die uit rotsblokken en keien zijn opgetrokken. Iets verderop staat een kraal voor de geiten. En dat is het. Je zou het niet eens een gehucht kunnen noemen.

De helikopter daalt, zwenkt iets opzij en blijft op een hoogte van minder dan een meter in de lucht hangen. Binnen een paar seconden springt Zeppos als eerste, zijn Oakley-gevechtslaarzen raken de grond van het westelijke gebergte, dat vlak bij de grens met Tunesië ligt. Hij torst zo’n vijftientig kilo aan uitrusting mee, en ook nog zijn Heckler & Koch 416-machinegeweer met extra magazijnen, maar bij een operatie als deze voelt Zeppos zich licht en in zijn element.

Hij ziet de vormen van de SEAL-leden die door Spear Two zijn gedropt door zijn nachtkijker. Ze bewegen zich voorwaarts in de bekende voorovergebogen aanvalshouding, met een groep die achter hen blijft om dekking te geven en in sprongen positie inneemt. Nick is de voor-

ste man, hij kijkt van links naar rechts terwijl om hem heen de dunne infraroodstralen door de koude donkere nacht schieten.

Het is stil.

Zeppos sluipt de helling op naar de gebouwen, hij kijkt en schat de situatie in.

Nog steeds geen radiocontact?

Geen doelwit dat op het dak van een van de huizen verschijnt?

Het is verdomme te stil.

Zijn team beweegt zich voort in hun posities, ze spieden de omgeving af, hun wapens in de aanslag. Hun vooruitgang zou op verzet moeten stuiten.

‘Breekteam,’ fluistert Nick tegen de mannen naast hem. ‘Nu!’

Door zijn nachtkijker ziet hij infraroodstralen rondschietsen terwijl hij de huizen nadert. Het breekteam sluipt om het grootste gebouw heen en houdt halt bij een raam aan de zijkant. De kans is groot dat er een boobytrap op de voordeur zit.

Hij voelt een lichte trilling door de zolen van zijn laarzen gaan en hij ziet een korte lichtflits.

Zijn team dringt het huis binnen.

Nick en de anderen blijven geruisloos naar voren sluipen.

Door het oortje van zijn PRC 148 MBITR-portofoon hoort hij de stem van Ramirez, een van zijn teamleden. ‘Nick.’

‘Ja.’

‘We zijn in het huis.’

‘Ja?’

‘Het is leeg,’ klinkt het teleurgesteld. ‘Er is niemand.’

4

19.30 uur lokale tijd

Het Witte Huis, de Situation Room

De Situation Room is afgeladen op deze hectische avond. Ik zit aan het hoofd van de tafel en kijk naar het verloop van de aanval op Asim Al-Ashids schuilplaats. We zitten dicht op elkaar; vicepresident Pamela Barnes zit vlak bij me in de hoek naar het scherm te kijken en naast me zit admiraal Horace McCoy, opperbevelhebber van het Cen-

traal Commando. Naast hem zitten een marinekapitein en een kolonel van de landmacht. Ze typen op hun beveiligde laptops en fluisteren McCoy informatie toe, zodat hij dit aan de andere aanwezigen in deze historische kamer kan melden. Wat veel mensen niet weten, is dat er ook nog een aangrenzende kamer is waar medewerkers informatie vanuit de hele wereld verwerken en aan ons doorspelen.

Naast de vicepresident zijn er nog andere functionarissen aanwezig: Jack Lyon, mijn stafchef, de leden van het nationale veiligheids-team en een Witte Huis-fotograaf.

Maar de twee belangrijkste aanwezigen zijn Sandra Powell, een strenge zwarte vrouw die de nationale veiligheidsadviseur is, en Pridham Collum, de minister van Defensie, een bebrilde man met een glad gezicht die er jonger uitziet dan zijn veertig jaar.

Sandra is expert op de gebieden defensie en buitenlandse politiek en de auteur van verscheidene populaire boeken over politiek. Pridham was benoemd vanwege de bekwame wijze waarop hij met het enorme en complexe budget van het Pentagon wist om te gaan, en zijn bijzondere gave om zich door de jungle van regelgeving en procedures heen te werken die tussen het ontwerp en het gebruik van nieuwe wapensystemen staat. En aan zijn vorige baan als speciaal adviseur voor het buitenlandse veiligheidsbeleid had hij belangrijke defensie-expertise overgehouden.

Hoewel ze in de media worden aangeduid als president Keatings veiligheidsteam zijn ze vooral het team van mijn voorganger. Ik heb nog geen tijd gehad om hen te evalueren en te besluiten wie ik na een jaar zal willen houden. Mijn ambtsperiode is een half jaar geleden begonnen nadat president Martin Lovering tijdens een visweekend aan de rivier de Columbia in zijn geliefde staat Washington aan een aneurysma in de aorta overleed.

‘Spear One en Spear Two zijn dertig seconden van het doelwit verwijderd,’ zegt admiraal McCoy.

Ik knik en kijk op naar de mysterieuze infraroodbeelden op het grote centrale scherm, die laten zien hoe de twee Black Hawks met hun gemodificeerde brandstoftanks het kleine complex naderen waar Asim Al-Ashid zich met een groepje volgelingen verborgen zou houden. In een van deze helikopters zit korporaal Nick Zeppos. Waarschijnlijk had ik hem een paar minuten geleden niet moeten bellen, maar de verleiding was te groot. Ik wilde hem vanuit het